

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Въззивно гражданско дело № 20211100508893 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20098782/19.04.2021 г. по гр. д. № 53010/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 42 състав, е признато за установено на основание чл. 439 ГПК, вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, по отношение на „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ****, че Ж. С. В., ЕГН *****, не дължи на дружеството сумата от 2 500 лв., предявена като частичен иск за недължимост на главница в размер на 26 897,56 лв., произтичаща от договор за паричен заем, за която е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, поради настъпила погасителна давност. Осъдено е „ЕОС М.“ ЕООД да заплати на основание чл. 81 ГПК, вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК на Ж. С. В. сумата от 500 лв. – разноски по делото.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника „ЕОС М.“ ЕООД, с доводи за неправилност поради противоречие с материалния и процесуалния закон и необоснованост. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че са налице последиците на погасителната давност по отношение на процесното вземане, като не са обсъдени всички факти относно спирането и прекъсването на погасителната давност. След образуването на изпълнително дело № 20117880400237 при ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ, са искани и са извършвани изпълнителни действия, прекъсващи както срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, така и погасителната давност за събиране на вземането. Съдът не е обсъдил, че на 11.10.2017 г. между Ж. С. В. и „ЕОС М.“ ЕООД е сключено споразумение с изх. № МА 00091056/03.10.2017 г., с което страните са се съгласили относно размера на задължението, както и че същото представлява признание по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД.

Ищецът в чл. 3 от споразумението е признал дълга по основание и размер, а с чл. 2 е декларирал, че е бил уведомен и за извършената цесия. Съгласно чл. 3, ал. 4 от споразумението на основание чл. 113 ЗЗД ищецът е упражнил правото си на отказ от изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, предмет на споразумението от 03.10.2017 г., като то неправилно не е взето предвид от първоинстанционния съд при постановяване на обжалваното решение. Процесното споразумение има за последица прекъсване на изтеклата до тогава погасителна давност и преместването на началния □ момент към деня, в който според споразумението вземането става изискуемо. Поради нарушаване на подписаното споразумение от страна на ищеца и след като възискателят и приобретателят на вземането е установил основание за прекратяване на изпълнително дело № 20117880400237 при ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ, същият е изтеглил изпълнителния лист и въз основа на него е образувал ново изпълнително дело № 20197880400545 по описа на ЧСИ М.К., като давността е била впоследствие прекъсвана многократно с искане за прилагане на определен изпълнителен способ. Излагат се и доводи, че до приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС давността не е текла поради ППВС № 3/1980 г. Образоването на новото изпълнително дело е станало преди изтичане на петгодишен давностен срок и не може да се приравни на дезинтересиране от страна на кредитора. С оглед на горното, неправилно районният съд е приел, че от последното изпълнително действие на 26.08.2014 г. по изпълнително дело № 20117880400237 при ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ, до следващото изпълнително действие на 04.12.2019 г. по новообразуваното изпълнително дело № 20197880400545 е изтекла погасителната давност, неотчитайки сключеното на 03.10.2017 г. споразумение. Предвид изложеното се моли за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна – Ж. С. В., с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата с твърдения, че възраженията на ответника не са съобразени с извършените процесуални действия в хода на първоинстанционното производство, а именно, че споразумението от 03.10.2017 г. е било изключено от доказателствата по делото. Поради това твърденията на ответника за сключено споразумение, както и за надлежно уведомяване за цесията, са недоказани. Сочи се, че ППВС № 3/1980 г. не е приложимо в случая, тъй като тълкувателните актове, независимо дали за първи път тълкуват закона или дават последващо тълкуване, нямат общо с нормативен акт, за да се прилага чл. 14 ЗНА по аналогия. В случая следва да се прилага ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, независимо дали давността е изтекла преди или след постановяването му, тъй като се касае не само за тълкувателно решение, което отменя наложеното с постановлението на ВС виждане и налага ново такова, а и за нов по съществото си закон – ГПК, приет през 2007 г., в който виждането на законодателя за изпълнителния процес е коренно различно от това по отменения ГПК. С това е мотивирана и отмяната на действието на ППВС № 3/1980 г. Твърди се, и че ненадлежен кредитор не може да извърши изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, поради което и към момента задължението е погасено по давност.

Моли се въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и доводите на насрещната страна, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по гр. д. № 53010/2020 г. по описа на СРС, 42 състав е образувано по искова молба, подадена от Ж. С. В. против „ЕОС М.“ ЕООД, с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

Ищецът твърди, че на 23.02.2011 г. по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, с които е осъден да заплати в полза на кредитора „Ю. И Е.Д.Б.“ АД сумите от 27 660 лв. – главница, ведно със законната лихва от 08.02.2011 г. до окончателното плащане, 2 755,87 лв. – договорна лихва за периода от 02.01.2010 г. до 25.01.2010 г., 160,77 лв. – наказателна лихва за периода от 02.05.2010 г. до 25.01.2010 г., 752,66 лв. – адвокатско възнаграждение и 604,89 лв. - държавна такса. По молба на вискателя от 26.04.2011 г. е образувано изпълнително дело № 20117880400237 по описа на ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ и са наложени запори на банкови сметки на длъжника на 17.09.2011 г. и запор върху трудовото му възнаграждение, получавано от „Столичен автотранспорт“ ЕАД на 02.05.2011 г. Твърди, че последното плащане по изпълнителното дело е извършено на 26.08.2014 г., като след тази дата не са предприемани изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, поради което и на 26.08.2016 г. изпълнителното производство е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, съответно петгодишната давност за погасяване на вземанията е изтекла на 26.08.2019 г. Твърди, че молбата от 07.08.2017 г. от „ЕОС М.“ ЕООД за конституирането му по изпълнителното дело като вискател по силата на извършена цесия, не е годно изпълнително действие, тъй като е след настъпила перемпция, а последващите действия – подаване на молба от „ЕОС М.“ ЕООД от 14.11.2019 г. за образуване на ново изпълнително дело и извършените по него изпълнителни действия – наложени запори от 04.12.2019 г. на банкови сметки и трудово възнаграждение на ищеца, са предприети при вече изтекла погасителна давност за вземанията, поради което не пораждат действие. По изложените съображения ищецът моли да бъде признато за установено, че не дължи на „ЕОС М.“ ЕООД сумата от 2 500 лв. – частично заявена претенция от 26 897,56 лв. – главница по издадения изпълнителен лист, след приспадане на част от получените по запора суми.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който „ЕОС М.“ ЕООД оспорва предявения иск. Поддържа, че вземането не е погасено по давност, тъй като вискателят е поддържал висиящността на изпълнителното производство. Твърди, че на 11.07.2017 г. е сключено споразумение с изх. № МА00091056/03.10.2017 г. между страните, с което длъжникът е признал задълженията си и е упражнил правото си на отказ от изтекла погасителна давност по отношение вземанията, предмет на споразумението. Посоченото споразумение има за последица прекъсване на давността, която впоследствие е била многократно прекъсвана, включително с образуване на ново изпълнително дело от страна на

ответника. Моли искът да бъде отхвърлен и за присъждане на разноски.

В първоинстанционното производство са събрани писмени доказателства, от които се установява следното:

Въз основа на заявление, подадено от „Ю. И Е.Д.Б.“ АД е издадена заповед за незабавно изпълнение от 23.02.2011 г. по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, с която на Ж. С. В. е разпоредено да заплати на кредитора сумата от 27 660 лв. – главница по договор за банков кредит, ведно със законната лихва от 08.02.2011 г. до окончателното плащане, 2 755,87 лв. – договорна лихва за периода от 02.01.2010 г. до 25.01.2010 г., 160,77 лв. – наказателна лихва за периода от 02.05.2010 г. до 25.01.2010 г., 752,66 лв. – адвокатско възнаграждение и 604,89 лв. - държавна такса, въз основа на която заповед е издаден изпълнителен лист от 23.02.2011 г.

По молба вх. № 2159/26.04.2011 г. на „Ю. И Е.Д.Б.“ АД и въз основа на издадения по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20117880400237 по описа на ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ.

С молбата за образуване на изпълнителното дело е направено искане да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника и на основание чл. 18 ЗЧСИ е възложено на частния съдебен изпълнител да извърши цялостна проверка на имуществото на длъжника.

Покана за доброволно изпълнение, ведно с приложена към нея заповед за изпълнение, е връчена на длъжника Ж. В. на 09.06.2011 г., чрез работодател.

На 02.05.2011 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Столичен автотранспорт“ ЕАД, както и запор на банковите му сметки с писма от 17.09.2011 г.

В изпълнение на наложения запор работодателят „Столичен автотранспорт“ ЕАД е превеждал суми по делото, като последното плащане е извършено на 26.08.2014 г., което се установява както от отбелязването на гърба на изпълнителния лист, така и от приложените към копието на изпълнителното дело платежни нареждания. Видно от отбелязването на гърба на изпълнителния лист за периода от 26.05.2011 г. до 26.08.2014 г. са постъпили суми както следва: 422,31 лв. – за такси и 5 036,63 лв. – за вискателя. Не е спорно между страните, че след тази дата не са постъпвали плащания по първоначално образуваното изпълнително дело.

С молба вх. № 6643/07.08.2017 г. „ЕОС М.“ ЕООД е поискало да бъде конституирано на мястото на вискателя поради прехвърляне на вземанията с договор за цесия от 18.01.2016 г., предмет на изпълнителното производство, без искане за предприемане на конкретни изпълнителни действия.

С молба вх. № 7422/12.11.2019 г. „ЕОС М.“ ЕООД е поискало прекратяване на изпълнителното производство и връщане на изпълнителния лист, като с постановление от същата дата ЧСИ е прекратил изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1 т. 2, вр. с чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

По молба вх. № 7488/14.11.2019 г. на „ЕОС М.“ ЕООД е образувано ново изпълнително дело въз основа на изпълнителния лист от 23.02.2011 г. - № 20197880400545 по описа на ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ на 14.11.2019 г. В молбата е направено искане за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника.

Покана за доброволно изпълнение е връчена на последния отново на 16.12.2019 г. чрез работодателя.

По новото изпълнително дело на 04.12.2019 г. е наложен запор на трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „МТК Гроуп“ ООД и запор върху банкови сметки в „Общинска банка“ АД и „Ю. България“ АД, като плащания по запорите са постъпвали в периода от 18.12.2019 г. до 28.01.2021 г., видно от приложените писмени доказателства по изпълнителното дело и служебна бележка с изх. № 415/04.08.2020 г. от „МТК Гроуп“ ООД.

С молба вх. № 457/24.01.2020 г. „ЕОС М.“ ЕООД е поискало налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника и/или доходи от пенсия.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните.

При извършената проверка въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество и правилно, като във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

В чл. 439 ГПК е предвидена възможност за длъжника в изпълнителното производство да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Същото право има и длъжникът в производството по издаване на заповед за изпълнение, която е влязла в сила.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Правно легитимирани страни по иска по чл. 439 ГПК се явяват страните в изпълнителното производство, като ищецът - длъжник в изпълнителното производство твърди погасяване изцяло или частично на вземането, предмет на делото, чийто носител е ответникът - взыскател в производството. По своя характер искът е отрицателен установителен, като се

основава на твърдението на ищеца, че не дължи престацията, за която е осъден с влязъл в сила съдебен акт, предвид настъпили след приключване на съдебното дирене факти.

В случая предмет на делото е отрицателен установителен иск, с предявяването на който ищецът цели да установи, че вземането на ответника, за което е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, не съществува, респективно не подлежи на принудително изпълнение по изпълнително дело № 20197880400545 по описа на ЧСИ М.К., с рег. № 788 на КЧСИ.

При отрицателния установителен иск в тежест на ищеца е да установи съществуването на правен интерес от иска, какъвто в случая е налице.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест (чл. 154, ал. 1 ГПК) и въведените от ищеца твърдения, ответникът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на задължение, възникнало по силата на договор за кредит, прехвърлянето на вземането, което е породило действие по отношение на ищеца, а във връзка с възражението за изтекла погасителна давност - да установи фактите, свързани със спиране или прекъсване на течението на погасителната давност за главница и лихви.

На първо място, неоснователни са възраженията на ответника във връзка с това, че съдът не бил обсъдил сключеното между Ж. С. В. и „ЕОС М.“ ЕООД споразумение с изх. № МА 00091056/03.10.2017 г., с което страните са се съгласили относно размера на задължението, както и че същото представлява признание по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД; че ищецът в чл. 3 от споразумението е признал дълга по основание и размер, а с чл. 2 е бил уведомен и за извършената цесия; че на основание чл. 113 ЗЗД ищецът е упражнил правото си на отказ от изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, предмет на споразумението от 03.10.2017 г. Посоченото споразумение действително е било представено с отговора на исковата молба, но не е било взето предвид и обсъдено от районния съд, защото е било изключено от доказателствата по делото. В първото по делото открито съдебно заседание на 23.02.2021 г. ищецът е оспорил да е подписвал споразумението и уведомленията за цесия, същите са оспорени относно автентичност и съдържание, поради което на основание чл. 183 ГПК и по искане на ищеца съдът е задължил ответника в срок до следващото открито съдебно заседание да представи в оригинал споразумение от 03.10.2017 г., приложение № 1 към споразумението и уведомление за цесия, както и да заяви дали ще се ползва от посочените документи, а ответникът е предупреден, че при неизпълнение на задължението за представянето им в указания срок, същите ще бъдат изключени от доказателствата по делото. Ответникът е бил изрично уведомен за указанията на съда с призовката за съдебно заседание, получена на 01.03.2021 г. В следващото открито съдебно заседание на 16.03.2021 г., за което ответникът е бил редовно призован, същият не е изпратил представител, не е представил посочените документи в оригинал, поради което съдът ги е изключил от доказателствата по делото. Ето защо нито районният съд, нито въззивният съд могат да основат правните си изводи по спора въз основа на документи, които са изключени от доказателствата по делото, съответно да се приеме, че давността е била прекъсната на

03.10.2017 г. Следва да се посочи, че във въззивната жалба не са направени оплаквания във връзка с изключването на посочените доказателства от тези по делото, не са заявени и доказателствени искания, а въззивният съд не констатира и процесуални нарушения, допуснати от първоинстанционния съд в тази връзка. С оглед на изложеното, въззивният съд приема, че няма данни чрез споразумение от 03.10.2017 г. ищецът да е признал задължението си към ответника, с което да е прекъснал погасителната давност.

Не е спорно между страните, че между „Ю. И Е.Д.Б.“ АД и Ж. С. В. съществува облигационно правоотношение, в съдържанието на което е включено процесното задължение, че е издадена заповед за изпълнение, че е образувано изпълнително производство въз основа на издадения изпълнителен лист, а се установява, че процесното вземане е прехвърлено на „ЕОС М.“ ЕООД. В тази връзка следва да се посочи, че с получаване на отговора на исковата молба ищецът най - късно е бил уведомен за извършената цесия, като този факт следва да се вземе предвид - чл. 235, ал. 2 ГПК.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемост на вземането. Доколкото по делото не е спорно, че заповедта за изпълнение, издадена по ч. гр. д. № 5068/2011 г. по описа на СРС, 74 състав, е влязла в сила, тъй като в двуседмичния срок от получаване на поканата за доброволно изпълнение не е постъпило възражение от длъжника, то не следва да бъде обсъждано съществуването на вземането, произтичащо от договор за кредит.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

С ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС - т. 10, е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя, съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона

давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Според разясненията на тълкувателното решение, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство, поради т. нар. „перемпция”, настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Прието е, че без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното по време валидно изпълнително действие.

Установява се по делото, че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително производство на 26.04.2011 г., като с образуването на делото са направени искания за предприемане на изпълнителни действия, с което започналата да тече погасителна давност е прекъсната и е започнала да тече нова давност. От събраните по делото доказателства (приложени в изпълнително дело № 20117880400237 по описа на ЧСИ М.К.) се установява, че въз основа на направените от вискателя искания е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на ищеца, по който са извършвани плащания от работодателя до 26.08.2014 г. След тази дата нови искания за предприемане на принудителни действия не са предприемани, до подаване на молба от ответника от 07.08.2017 г. за конституирането му като вискател.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство е било прекратено, тъй като в период повече от 2 години (между 26.08.2014 и 26.08.2016 г.) не са предприемани изпълнителни действия нито от вискателя, нито от съдебния изпълнител въз основа на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, поради което и всички предприети впоследствие изпълнителни действия се обезсилват по право с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. За настъпването на този ефект не е имало нужда от постановление на съдебния изпълнител. Прекратяването е настъпило по силата на закона и съдебният изпълнител би могъл само да го констатира, но не и да извърши правопораждащо действие за правната последица по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Съгласно разясненията на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС - т. 10, от последното изпълнително действие, извършено на 26.08.2014 г., е започнала да тече нова погасителна давност, която е изтекла на 26.08.2019 г. (преди подаване на исковата молба на 29.10.2020 г.), с което е погасена възможността за принудително събиране на вземането. Следва да се отбележи, че с разпоредбата на чл. 118 3ЗД не се отрича възможността длъжникът да изпълни доброволно задължението си и след изтичането на давността. Не са ангажирани доказателства по делото, че вискателите са предприели в

периода от 26.08.2014 г. до 26.08.2019 г. действия, които са от естество да прекъснат или спрат погасителната давност.

Подадената след прекратяване на изпълнителното производство на 07.08.2017 г. молба от „ЕОС М.“ ЕООД с искането за конституиране на ответника като взискател по делото, но не като нов взискател с ново вземане, а за замяна на първоначалния взискател поради частно правоприемство, не е от естество да прекъсне погасителната давност за вземанията. Тази молба е подадена по вече прекратено на основание на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнително дело, а освен това не съдържа и искане за прилагане на конкретен изпълнителен способ, в който случай би могла да се прекъсне давността. При така установеното, съдът приема, че след 26.08.2014 г. не са извършвани изпълнителни действия, поради което и започналата да тече нова погасителна давност по отношение на главница и акцесорни вземания е изтекла на 26.08.2019 г.

Образуването на ново изпълнително дело на 14.11.2019 г. и предприетите по него изпълнителни действия биха имали значение за прекъсващи давността, ако същата не беше изтекла на 26.08.2019 г., т. е. преди образуване на изпълнителното дело през месец ноември 2019 г. Ето защо наложените запори по изпълнителното дело от 2019 г. нямат значение, тъй като преди налагането им давността за вземанията вече е била изтекла.

Следователно към датата на подаване на исковата молба - 29.10.2020 г., процесното вземане, за което е издаден изпълнителен лист от 23.02.2011 г., е погасено по давност.

Настоящият съдебен състав не споделя довода на въззивника, че в конкретния случай не са приложими разясненията, дадени с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като същите се прилагат, считано от 26.06.2015 г., съгласно цитираната практика на въззивните съдилища, както и че съгласно приложимото според въззивника ППВС № 3/18.11.1980 г. давността е спряла да тече през цялото време на изпълнителното производство. На първо място цитираните - решение 499/13.06.2019 г. по в. гр. д. № 513/2019 г. по описа на Окръжен съд - Бургас и решение № 349/13.03.2020 г. по в. гр. д. № 3/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, не представляват задължителна съдебна практика, а и няма данни да са влезли в сила. На следващо място, по въпросите от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, е образувано Тълкувателно дело № 3/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС, по което към настоящия момент не е постановено решение. Налице са множество решения на ВКС (напр. решение № 451/29.03.2016 г. по гр. д. № 2306/2015 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 325/13.01.2016 г. по гр. д. № 2783/2015 г. по описа на ВКС, III г. о., решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 45/30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 12/02.06.2016 г. по т. д. № 3788/2014 г. по описа на ВКС, I т. о., и др.), съгласно които независимо, че са се осъществили факти от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г., за тях следва да се приложи

разрешението, дадено с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС (т. е. разрешението на т. 10 е прилагано и отпреди 26.06.2015 г.), което становище се споделя и от настоящия съдебен състав. Следва да се посочи и че в мотивите на т. т. 10 от ТР от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС са изложени съображения, че обстоятелствата, налагащи отмяната на ППВС № 3/1980 г. са настъпили още през 1991 г., поради което и към настоящия казус намира приложение даденото тълкуване с тълкувателното решение, прието при действието и на нова уредба на несъдебните изпълнителни основания.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло като правилно на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, включително и в частта за разноските.

По разноските:

При този изход на спора разноси се дължат на въззивника в размер на 400 лв. – адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 19.10.2022 г.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20098782/19.04.2021 г. по гр. д. № 53010/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 42 състав.

ОСЪЖДА „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, кв. „Малинова долина“, ул. „****“, сграда „****“, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. с чл. 273 ГПК на Ж. С. В., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****“ ****, действащ чрез адвокат Р. П., сумата от 400 лв. (четиристотин лева) – адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението е окончателно – чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____